

Молоде Життя

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Ч. 5-6 (133-134)

ВЕРЕСЕНЬ-ЖОВТЕНЬ

1956

СТАЄМО ДО ЗМАГУ!

Влітку цього року українські пластуни в усіх країнах вільного світу відзначували 70-річчя дра Олександра Тисовського, Основника Українського Пластового Уладу і першого організатора та провідника українських пластових гуртків. Восени цього року минає сорок п'ять років з того часу, як почали пластову гру і вийшли в першу пластову мандрівку українські юнаки Львова та інших міст Західної України. Велику і пам'ятну для нас всіх дату заснування дром Олександром Тисовським Українського Пласти відзначать урочисто українські пластуни у всьому світі зустрічами, змаганнями і пластовими вадрами.

Українське пластунство З'єднаних Держав Америки і Канади відзначить 45-річчя існування Українського Пласти спільнотою зустрічю, що відбудеться влітку 1957-го року на Пластовій Січі у Грефтон, Онтеріо. Проходитиме ця зустріч під гаслом „плекатиму си азтурід і тіла і ума, щоб народ мій вольний, могутній повстай”...

Підготовку до цієї зустрічі Ви, Юнаки і Юначки, вже почали, відбудуючи цьогорічні табори, як мандрівку по областях України, ознайомлюючи із славним минулым і красою тієї країни, з якої вийшли і Ваші батьки і Ви. Водночас із цим, відбудуючи Ваші зайняття табори і мандрівки. Ви почали вже підготовку до змагань, які мають показати Вашу справність, виробленість і витривалість.

Своїм захопленням мандрівкою по українських землях, своїм запалом до змагань за першество в пластовій і фізичній справності Ви,

Юнаки і Юначки, доказали, що Вам дорога славна традиція і честь усіх тих пластунів, що починали перед 45 роками велику пластову гру і мандрівку до Великої Мети. Тих

гіл тих, що полягли на Маківці, під Крутами і під Базаром, Тих пластунів вкінці, що караючись по концентраційних таборах московської і сибірської півночі, залишаються вірними Трьом Обов'язкам Пластиуни і снують пляні великого поверту в Україну.

Сімдесятиріччя Основника Пласти д-ра Олександра Тисовського, Сорокп'ятиріччя Пласти відзначимо ми Українські Пластуни нашим запалом і нашим завзяттям, нашою участю у пластових змаганнях і зокрема в ювілейній зустрічі, що відбудеться вліті 1957 р. Змагаючись за першество у пластових і спортивних вміlostях і справності, ми засвідчимо нашу вірність ідеям Основника Українського Пласти й ідеям, що для них жили і за ях здійснили боротися українські пластуни на протязі 45 років існування Українського Пластового Руху.

Б. Кравців

Основник Пласти
Д-р Олександр Тисовський
(ДРОТ)

пластунів, що вийшовши в 1911-12-тих роках у пластову мандрівку, закінчили її походами і боєм Українського Січового Стрілецтва, а то й геройською смертю на полі бою. Тих пластунів, що продовжуючи започатковану Іваном Франком мандрівку по землях Галицької Волості, закінчили їх як командири Української Повстанчої Армії збройними боями за визволення Львова і Києва, за звільнення мон-

щороки тисячі людей вмирають від душевного пригноблення, втрачених надій, враженого честидобства і перелічесного виснаження. Ще не знаємо, що таке благородна і широка веселість. Вона відома покищо лише людям сильних духом і певних щодо своїх сил. Ще не начинidis ми розуміти, що вскі турботи, несподій і вічна боязнь супроти чогось — це великі болота людського життя — що ми повинні вистеригатися із, як зарази. Без радості ні здоров'я — ні фізичного, ні морального, ні духовного, бо ж радість є природною атмосферою нашого існування.

A.

Найбільшим лихом у кожній змарнованій годині не є втрата часу, але втрата енергії, що пропадає цілком надармо. Лінівство покриває нерви рукою, а м'язам відирає пружність. Пракса приносить сі собою систему і порядок, а гільтяйство — безладдя.

МАРДЕН

ЩОБ ВИ БУЛИ ОДНИМ ПЛАСТУНОМ!

Мої любі Пластуни!

Вітаю Вас з 45-річним ювілеем нашого Пласти. Вітаю всіх Вас тут і всіх наших українських пластунів, як далекий і широкий цілій цей світ. Коб то так можна було обмежити сьогодні цей привіт до вислову: як далека і широка наша українська земля. Бе в наші пластуни, на жаль, покинули лише на широкому людському світі. Але тепер головною для нас справою є, щоб ми були на наші землі.

Ми є і триваємо на цьому світі вже 45-тий рік. Були ми, виросли, і тепер вами щораз далі доростаємо, — ми Український Пластовий Улад, — Український Пласт. Сорок п'ять років — це великий шмат часу в людському житті, бо за той час людина: родиться, вчиться, виростає на зрілого громадянина, а далі дає громадянству свою працю, силу, своє знання, щоб народ існував, щоб ріс, щоб зберігав, або добував право сам собою володіти, сам собою розпоряджати, бути як цілість вільним громадянином серед вільних народів світу. Сорок п'ять років — це час, коли на зміну одного покоління приходить друге покоління, на наше місце приходите Ви. То треба, щоб Ви добре нас заступали, щоб Ви новими, молодими силами, при нових засобах по змозі краще будували народові майбутні, ніж ми це на-

магаємося робити тепер вже послабленими силами. А Пласт є на те, щоб Ви були не поодинокими юнаками, лиш одним Пластом, одним Українським Пластовим Уладом, так, як народ має бути не окремими українцями, чи окремими партіями, лише одноцільовою великою українською нацією. Но не окремі пластуни, лише Пласт, як цілість, нашою цінністю, бо теж є окремі українці, лиш український народ, як одноцільна нація, може на світі щось значити, чогось добитися, щось здобути. Так Ви себе почувайте в Пласті, що доки Ви є разом, доти Ви є сила, образ нації. Якщо одначе кожен з Вас сочко добиватися чогось іншого, якщо запрагне бажати щось своє власне і тим буде розбивати цілість, тоді перестанете мати для народу те значення, що його Вам усі від 45 років признають, станете відразу беззладною громадою розсварених підлітків.

Пам'ятайте, що те саме може статися з народом, бо тем народ може через незгідливість стратити значення, стати никому неважливою беззладною громадою. У Пласті і в народі основою сили і значення є єдність. За Пластом сьогодні 45 років поваги і значення. Як прийдете нам на зміну, подумайте теж одностайно, як зробити, щоб наступне десятиріччя Пласти свят-

кувати не в гостях на чужині, а на рідній вільній землі. І не забудьте притому змислу тих наших чотирох слів: Сильно — отже самопевно, Красно — тобто ідеально, Обережно — значить уважно, Бистро — отже розумно. Ними я теж сьогодні Вас вітаю: СКОБ!

ПОДЯКА ДРОТА

Признаюся, що я найшовся в немалому клопоті. З нагоди 45-річчя Пласти наспіло багато привітів і теж усіх призначаних і побажань особисто і безпосередньо до моєї особи. Виглядає, наче б я один, а не пластуни, не ті, наші сенатори, старши пласти, юнаки а та ю новаки, були тим Пластом, що йому сьогодні 45 років віку. Світ уже так побудований, що і він сам і кожна справа на ньому мусить від чогось чи від когось брати свій початок. Зрозуміло, що й Пластові мусіві діти дати почин. Але, що цей наш Пласт власне вже 45 років існує, це напевно заслуга самих же пластунів, тих, що ідеїністю, охотово і працюю, навіть завзяттям, а в першу чергу силою характеру діло беззупину піддержують і продовжують. Віддається мені, що не маю повного морального права принимати на мій особистий рахунок призначаний і похвалі від високопоставлених осіб, від шанованих і цінених Установ і Організацій, від щедрих Добродій Меценатів, так дуже Пластові помічників, від щиріх приятелів Пласти, вкінці наївіть буд самих же наших пластунів, сенаторів і старших пластунів, довголітніх співворців нашого Уладу. Очевидно, не лишається мені що інше, як оцію одинокою можливістю дорогою сердечно подякувати всім достойним, високопоставленим і дуже ласкавим Гратулантам, а теж любим друзям пластунам різного віку, ступня і чину, за всі вязи прихильності до моїх, признаю все широки зусиль. Але до цієї подяки додаю власне те мое застереження, що великою честью, якою мені дозволено тутінися, обов'язково діллюся з усіма дуїзами пластунами, яких захопленням і само-пожертвою стойти наша пластова ідея і наш пластовий Улад непохитно вже 45 років.

Заслузі всіх тих друзів поклоні слави.

У Відні, 24 серпня 1956.

Д-р Олександр Тисовський

Д-р Олександр Тисовський, Основник Пласти, серед пластунів і пластунок в пластовому таборі на Гохлянд біля Кенігсдорфу в Німеччині

НАКАЗ ГОЛОВНОЇ ПЛАСТОВОЇ БУЛАВІ

Пластуни! Пластуни!

Сорок'ять років минає з того часу, як на Українських Землях були покладені перші тверді основи під величною будовою — Українсько-**Пластового Руху**, — як на вулицях княжого Львова, а згодом й у золотоверхому, столичному Києві з'явилися перші українські пластуни.

„В заграві кривавій“ першої світової війни, та — „під звуки завзятих зусиль боротьби“ Української Нації за визволення, росла й міцніла Пластова Ідея, а провідники і члени Пласти в рядах Українського Війська, „промірювали тернистий в'весь Україні“, щоб свою Батьківщину повести „до щастя, слави і свободи“ — в **Самостійний, Соборний Український Державу**.

З пожеж Визвольних Змагань ваш Пластовий Рух, освячений жертвою багатьох Найкращих, вийшов скріплений та більш живучий і дав поччину до росту **„нового люду“**, — хоч й не без перешкод з боку чужих, — у Галицької волості, на полонинах Срібної Землі, на Волині й Полісії та навіть поза межами Української Земелі в різних європейських державах.

Тільки на широких просторах Наддніпрянщини, де московсько-більшевицький окупант, зграбувавши Україні волю, намагався знищити все українське без решти, — тільки там у серці України, — Український Пласт не мав змоги діяти.

У двадцятирічному промежутку часу поміж двома світовими війнами в Пласти зросло нове покоління, яке прагнуло над собою і своїми жертвами крові і життя доказувати вірність Богові й Україні.

Постаті пластунів, що з юнаків на мужів виросли — замучених чи розстріляних ворогами України будь у відкритому бою, будь у підваллях в'язниць чи в концентраційних таборах під час другої світової війни в продовжені Визвольних Змагань України — пламеніють золотими скрижалими в найновішій історії України та історії нашого Пласти.

А коли прошуміє черговий буревій другої світової війни, у висліді якої всі землі України опинилися в тотальному поневоленні Москви, Український Пласт піднявся знову до життя в нових умовах, в таборах військових в Німеччині та Австроїї з своїми ідеями полонив знатно в тисячі української молоді, яка

згодом гордо понесла прапори зі срібною лілеєю та золотим тризубом у різni країні світу, щоб у тих країнах, далеко від Батьківщини скликати та передавати молодшим шляхотні ідеї **Українського Пластового Руху**.

Пластуни і Пластуни!

Український Пласт вступає в 45-тій рік свого існування.

За нами довгий шлях нашої дій у пластовій службі Богові й Україні, — перед нами дальший змаг за здійснення наших ідеалів.

Дивлячися на пройдений шлях нашої організації, ми можемо ствердити, що ми старалися сумільно виконати ті завдання, що стояли перед нами.

Не важаючи на розсіяння по кількох континентах і різних державах та відірваність від Рідної Землі, висуperc цілковито різним умовам нашого побуту в нових світах, ми втримали чистими ідеїні основи Українського Пласти, як виховної установи української молоді, яка діє для добра цілої Української Спільноти.

Спираючись на здорові і завжди живі накази Пластового Закону, вірні нашій Пластовій Присязі, ми втримали наш внутрішній правопорядок і це дало нам змогу залишитися — **одним Пласти**, не зважаючи на існування пластових організацій у різних країнах світу.

Започатковуючи відзначення 45-річчя Українського Пласти, загадимо впершу чергу в глибокій пошані тих, що впали на шляху в службі Богові й Україні, — вірності їхній пам'яті це вірність традиції Українського Пласти.

Черпаючи наснагу із, пройденого вже „кір'є бурі й негоди“, шляхи, ми прымуємо далі вперед, а перед нами крім дотеперішніх завдань: виховати людей українського правопорядку і закону та вдергати ідеїну єдність Українського Пласти понад час і простори, — ще й нові завдання:

Виростити серед пластових поколінь бажання і тверду волю зберегти незмінні ідеїні основи Українського Пласти та перенести їх в майбутньому у звільнену від ворога Україну.

Щоб сповнити це велике завдання, ми мусимо скріпити нашу вірність Богові й Україні, ми мусимо поглибити самовиховну практику і загострити вимоги до себе самих, щоб стати кращими, розумінішими, сильнішими.

В покорі склонивши наші голови, ми просимо Всешишнього Бога благословити наші майбутні шляхи, якими крокуватимемо до нашої кінцевої мети, що її наш Основник вилів у словах: „**На щастя дорогоу свій край поведу!**“

Сильно, красно обережно,
бістро!!

Дано у місті Нью Йорку, дня 6. травня 1956 року в день Христового Воскресіння і святого Юра, Патрона Українського Пласти.

За Головну Пластову Булаву
Яро Гладкий, пл. сен. керівн.
голова
Володимир Савчак, пл. сен. керівн.
ген. секретар

ЮВІЛЕЙ ОСНОВНИКА УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТА

Об'ява Головної Пластової Булави

Проф. Dr. Олександер Тисовський (Дрот), основник та ідеолог Українського Пластового Руху і автор книги „Життя в Пласти“, — в якій з'ясовано ідеїні основи Українського Пласти, які втримали пробу життя серед бурхливих обставин останнього 35-річчя, в дні 9. серпня 1956 року скінчив

70 років свого життя.

Головна Пластова Булава, як візардник почувавши всіх українських пластунів поза межами України, дякує Всешишньому за те, що у Своїй безмежній Доброті дозволив нашому Основникові дожити в доброму здорові тього поважного віку, — клонити з пошаною голову перед достойним Ювілем і заряджую наступне:

1. Рік 1956 проголошується отсім роком 70-річного ювілею Основника Українського Пласти.

2. Всі Крайові Пластові Проводи включаються активно в діло перевидання і масового поширення книги „Життя в Пласти“, мобілізуючи на ту ціль відповідні грошові засоби під назвою: „Фонд Життя в Пласти“.

3. Всі дальші напрямні щодо відзначування 70-річного ювілею Основника Українського Пласти розприєве і по затверджені їх Головною Пластовою Булавою, подаста до загального відома окремо: і ювілейний комітет, який діяти під патронатом Начального Пластина, Сірого Лева.

СКОБ!

За Головну Пластову Булаву
Яро Гладкий, пл. сен. керівн.
голова
Володимир Савчак, пл. сен. керівн.
ген. секретар

ПЛАСТУНИ В НІМЕЧЧИНІ ВІДЗНАЧАЮТЬ 70-РІЧЧЯ ДРОТА

Цього річниці пластові табори в Німеччині відбулися під знаком двох пластових ювілеїв: 45-річчя заснування Українського Пласту і 70-річчя з дня народження його основника проф. Олександра Тисовського. Ці дві ювілейні дати надали пластовим таборам у Німеччині визначного значення. 160 учасників чотирьох підтaborів (новацьких і юнацьких: окрім дівочі і хлоп'ячі) на Гохлянді біля Кенігсдорфу над Ізаром і понад 60 учасників, головно новаків, в окремому таборі біля Нового Ульму над Дунайєм, пережили під час свого тaborування липні і серпні ц. р. кілька незабутніх хвилин, які залишаться надовго закарбованими в їх молодих душах.

Проф. Олександр Тисовський, засновник Українського Пласту, що перебуває по другій війні у Відні, прибув у ці дні до Німеччини і взяв особисту участь у святкуванні згаданих ювілеїв. Основне пластове і громадське святкування цих ювілеїв відбулося в таборі на Гохлянді.

В день уродин О. Тисовського 9 серпня 1956 р. всі пластуни на чолі з своєю старшиною прийшли скласти привіт і побажання своему Провіднику. Вже як спадала на землю ніч, вибралися довгими рядами тaborовики в нічний похід, щоб чотири кілометри від табору, де мешкав їх Ювілей Тисовський-Дрот, зустріти його і в інтимній пластовій смії відбути його свято уродин.

У нічний тиші сформувався похід зі смолоскіпами, що довгою лінією накреслював дорогу від табору до сусіднього баєрського села. Коли стоп'ядесят горіючих смолоскіпів оточило будинок, в якому замешкав Дрот, на балконі з'явився він — Пластовий Ювілей, якого ніколи не бачили молоді пластові покоління, які однак жили його ідеалами.

Голова Крайової пластової старшини в Німеччині, доц. Д. Пеленський вітає Ювілея в імені пластової влади, а від окремих уладів — новацького, юнацького і старшопластунського складають привітання окрім дівчата і хлопця. Відтак говорив Д-р О. Тисовський, діякоючи за миле і незвичайне святкування народин Пласту і його Основника. Він пригадав усім присутнім ті ідеї, що ставали при колиці пластової організації і, що до сьогодні залишаються такими ак-

туальними і незмінними: любов і віра в Бога, служба Батьківщині і допомога близкім. Пластовими піснями і окликами „Скоб” закінчився цей незабутній вечір.

Неділя 12 серпня 1956 р. була призначена для ширшого громадського відзначення обох ювілеїв.

Зранку небо закрилося олов'яними хмарами, які не віщували нічого доброго і почав накрапати дощик. Але вже перед десятою го-

ДРОТ промовляє під час привітальної Пластової Зустрічі в Німеччині

Пластова Зустріч на привітальній
ДРОТ-а в таборі на Гохлянд біля
Кенігсдорфу в Німеччині

гію отець протоєрей П. Дубицький.

Опісля відбулося ширше громадське святкування. На тaborівій площі виникалися пластові ряди та згуртувалися гості. На підвидненні засіли почесні гости — Архиєпископ І. Бучко, Ювілят Тисовський з дружиною, представники наукових і громадських установ, а далі — пластова старшина. Свято відкрив і привітав гостей в українській, німецькій і англійській мовах п.л. сен. о. проф. І. Гриньох, голова святкового ювілейного комітету.

Далі промовляли від головних пластових органів д-р А. Фіголь і доц. Д. Пеленський та були прочитані листові привіти, надіслані від різних пластових осередків у всіх країнах поселення української еміграції. З Канади підписали пластову готовість на великому першімістному панері 1018 пластунів; були привіти, написані на березовій корі, або навіть вугілям різних ювілейних відер, які відбувалися по різних країнах. Дуже поважна частина українських культурних і громадських установ надіслала привітання Ювілею і Пластові, між ними Наукове Товариство ім. Шевченка, якого дійсним членом є проф. О. Тисовський від майже 30 років.

На архієрейській Службі Божій було близько 200 осіб не-пластунів, в тому числі, крім українців, також німці з сусіднього села та кілька гуртків німецьких скавтів. Одночасно на іншому місці в таборі відправив православну Літургію

МАНДРІВНИ ЗЕМЛЕЮ УКРАЇНСЬКОЮ

НА КОЗАЦЬКИХ МОГИЛАХ В БЕРЕСТЕЧКУ НА ВОЛІНІ

Є в історії пам'ятники, які по вікові траивают, бо писані вони житвою кров'ю. Однією з найдорожчих і найінтересніших для кожного Українця історичних пам'яток є поле бойовика під Берестечком. В історії усіх слов'янських народів не багато знайдеться таких важних, щодо своїх наслідків "подій, які це нещаслива для Української битви. Порівняння й можна хіба з Косівською та Білогорською битвами. Це був кульмінаційний момент страшної боротьби Польщі з Україною, момент високо-трагічний, повний потрясаючих епізодів.

Берестечко — місто старе, забудоване в центрі кам'яницями старого, дуже оригінального типу, з трикутною фасадом стір, з ускіми кольонками та іншими архітектурними оздобами, з товстелезними мурами, наче в якій кріплості.

Посеред містечка, за горбочку, величавий костел, збудований польським королем Яном Казимиром в пам'ять перемоги над козаками. На краю містечка, через річку, неподалік, теж кам'яна церква.

Через містечко пливе річка Стир;

Коротку й ядерну промову виголосив на закінчення сам Ювіліант. Він висловив своє вдоволення, що справа, за яку він взявся разом з іншими перед 45 роками, живе і розвивається.

По обидві відбулися гри і забави пластунів.

Вечорі проведено пластову ватру. Довкола багаття зібралися вся пластова браття та присутні гости. Після офіційної частини (іменування, присяга, відзначення тощі), пластуни виконали монтаж рецітаций і пісні на тему: "45 років Пласту і життєвий шлях О. Тисовського", що його уладив пла. сен. І. Волянський. Опісля передено за більш безпосередню атмосферу, де при пісні, жартах, дитячих інсценізаціях та танках проведено майже дві години біля палаючого багета.

Над баварською верховиною не слася українська пісня, а й відгомін напевно доходив аж геє до зелених Карпат, де сьогодні не відзначали 45-річчя Пласту офіційно і святочно, але де напевно більше по-пластовому не одне серце українського юнацтва.

Робізон ОХ

з лівого боку (як стати обличчям на півден., до Пляшевої, де отаборилися були колись козаки) вона оминає величезну рівну площину, на якій є поле берестецької битви. Дорога з Берестечка до села Пляшевої перерізує це поле, що переходить під Пляшевою в болотяний луг річки, що теж зв'язує Пляшевою (падає у Стир). Отут, по над болотами і мочарами, отаборилися козацьке військо. Боронили його ці болота ззаду, але як довелось відступати, то й загубили вони десятки тисяч українських воїнів.

Широке, рівне поле, скільки оком глянути, по краях трохи повищається, наче велетенська тарілка. Далеко на обрії ліс. З-за цих лісів від півдня виступило українське й татарське військо і побачило перед собою вже готовий польський табор, що мав позад себе Берестечко.

Зійшлося на широкому полі до пів мільйона людей. З одного боку польські лицарі в золоченні зброй, в леопардових шкурах, у струсевих перах, з другого козаки — в чорних сніжках і татари овечих кожухах. Отут було пекло! Тільки на такому безмежному просторі міг відбутися в перший день бою кавалерійський поєдинок, в якому взяло участь з обох боків 200.000 кіннин вояків. Козаки розбили тоді і розпоршили польську

кавалерію, завдавши королеві її усьому війську немалого суму. Якби не зрада Іслам-Гірея (татарського хана) на третій виришальний день бою, то хто знає, що сталося б було потому з Польщею і якби виглядала тепер карта Європи.

Наближаємося до села Пляшевої. Перед очима зелений луг, і серед цього, праворуч, на горбочку показалася якська будівля з хрестами настриї, а побіч неї кілька дощатих хаток. Ось знаменита Журахіда, де сточилася найлютіша битва після того, як покинуті Татарами, без зетьмана (його потягнув за собою хан у полон), козаки два тижні боронилися від кілько разів дужчого ворога. Коли вже більшу частину козацького війська Богун встиг вивести вночі через насипів збудовану греблю, розгромивши корпус Лянцикоронського, що заступці був дорогу — сталося страшне і беспомідане. Хтось тукнув: „Старшина утікає!” І весь табір огорнула паника. Усе, що було в ньому живого, кинулося через греблю, через воду, через болото, збиваючи з ніг і душачи один одного. Не помогли заспокоєння Богуна, що гукав з того берега, не помогли умовлювання митрополита коринтського Йоасафа, що хрестом у руці думав зупинити втікачів. Тисячі людей затягнули багною й болотом, постали мости і греблі з трупа... А ззаду вдалило на табір королівське військо...

Мізерна болотяна Пляшева зробилася кладовищем для 30.000 наїхавших прадідів. Тоді-то триста мо-

Новакто і юнацтво Пластової Станції у Мелборні, Австралія

лодів не посоромили землі української. Отут, на цій Журалисі, на цьому горбку серед багнистого луга, скопалися вони і билися, як лівчи; вороги, здивовані їх відваджую, обіцяли їм життя, аби тільки здалися по братерські, і всі полягли за рідний край, знівши силу ворогів. Зостався в живих один козак, але й той не схочі піддається, хоч сам король обіцяв йому життя: вскочив у човен і відбивався доти, доки не впав постриляний і порубаний.

З Журалихи пішли ми на „Волицю” і на „Монастирчину” — та-кіже саме горби серед багнистого луга. Ледве можна було перейти по мочарах. Довелося далеко обходити тонкі місця, іноді перепливати човном нешироку, але дуже глибоку Пляшеву. За не цілих три сторіччя мідевість значно висох-

ла; скрізь покопано рови для осушки, — і то таке болото. А що ж то було тоді, як козаки тут билися! Не диво, що сталася тут така катастрофа...

Від „Монастирчини” видно вже й село Острів. Туди й ми попросували. В Остріві — старенька дерев'яна церква з трьома банями, збудована в 1650 році. В ній козаки сповідалися і причащалися перед битвою. Службу Божу правив сам святитель Йоасаф Коринтський, перепоясавши гетьмана Богдана мечем, посвяченням на гробі Господнім в Єрусалимі...

Уже вечеріло, коли ми після мандрівки по козацьких могилах, виїздили з Острова. Над Пляшевою курилася білий туман...

За спогадом Дмитра Дорошенка надрукованому у книжці „По Рідному Краю”.

НЕБЕЗПЕЧНА РИБА

Здавалося б на перший погляд, що тихі поділхіві риби, які не видають із себе жадного голосу, не є небезпечними. Тому смішним виглядає, до деякої міри, коли хтось каже, що „риби кусають”.

А все ж таки, як оказується, всі риби кусають. Живе в морській воді риба, що зветься „барракуда”, яка гризе не тільки приладу рибака, але навіть залибки кусає і людину. Як подає „Географікаль Магазін”, — мало є в морях риб, що дорівнюють барракуді своєю пажерливістю і тому що рибу вважають загально за найбільше кровожадну. Ця пажерливість і кровожадність барракуди наводить на людей, які купаються в морі, такий страх, що вони чим скоріше тікають до берега, як тільки побачуть більшу рибу.

Барракуда небезпечна тим, що по обох сторонах щоки має гострі зуби в формі ножів і, нападаючи на людину, завдає їй глибокі рані. Часто такі рані спричиняють значний улив крові. Також треба знати, що барракуда має таку силу, що може відтяти зовсім руку в субглобі.

Дуже часто обвинувачують у нападі риби на людину рекіна — хоч насправді був це напад барракуди. Рану від укусення рекіна можна легко розпізнати, бо вона є пошарпана. Тимчасом рана, зроблена барракудою має береги прости, рівні, ніби врізані ножем. Рекін звичайно вертається до заатакованої лю-

дини, а барракуда атакує тільки раз і ніколи не починає нападу другий раз.

Нурці на водах Індійського Океану, де знаходить велика маса рекінів і барракуд — твердять, що рекін із засади полохливий і що його можна відстрашити і відогнати.

Натомість барракуда є дуже відважна, дуже цікава і не дається так легко відстрашити. Вона атакує з такою несподіваною скорістю, що заатакована людина рідко коли бачить її. З другої сторони знову барракуда часто зближається до людини в воді, обсервує її й по заспокоєнні своєї цікавості відливає, не пробуючи навіть атакувати.

Найбільша барракуда є однією із 21 відомих видів тієї риби, що знаходиться в західній частині Атлантического Океану від Флориди і Східних Індій аж до Бразилії. Менші відмінні тієї риби можна зустріти в тропічних водах. В деяких окрузах населення вважає м'ясо молодих барракуд найкращими ласощами. Натомість великі барракуди не надаються взагалі до їди, а деято навіть твердять, що їх м'ясо є трійливі.

На перший погляд барракуда є подібна до нашого щулака, довга, виглядає дуже грізно з пашею обсадженою гострими зубами. Доросла барракуда доходить до двох метрів і важить близько сто фунтів. Харчується здебільші іншими рибами і водними рослинами.

Переклада Л. П. — „Верх.”

Японські скавти будують браму до свого табору під час Скавтського Джемборе 1955

Лапландська „хата” збудована шведськими скавтами
З „World Scouting”

Недостача рішучості стає у людей хворобою, а відкладання всього на пізніше провимов тієї хвороби. На брак рішучості є лише один лік: Швидка постанова. Інакше хвороба набирає все більшої сили й убиває всі заміри й плани. Хто вагається — той загинув.

Марден

ЛІСТ

ІЗ „ЗЕЛЕНОГО КЛИНА”

Пластова станиця із Вінніпегу влаштувала цього літа свої новацькі і юнацькі табори на „Зеленому Клині” в Українському Парку в Кембі Мортон. Табори тривали по три тижні і проходили вони під гаслом „Мандрівка по Україні”. В усіх чотирьох таборах взяло участь близько 130 новаків і новачок, юнаців і юначок. Добрий репортаж із цього табору подав його ж учасник Алібаба із 7-го Куреня пластунів-юнаців ім. кн. Святослава Завойовника до члена цього ж Куреня Фука, який не мав змоги взяти участи в таборі.

**

Дорогий Фуку!

Пробач, що не писав я до Тебе з табору, але Ти ж знаєш, що там часу на такі речі зовсім нема. Там часом диспонує всевладний бунчужок і відмірое його своїм свистком, як скупий аптекар найдорожчі ліки. Чи в такій ситуації здоудешся на листа? Думаю, що досить виправдався, тому починаю цих пару слів про юнацький табір на „Зеленому Клині”.

Нас усіх було 22, рішених там серед своїх зелених над берегом безкрайного, сонцем залиготого, озера отримали з порохів міста, розвратити під час школиного року прив'яли м'язи й подихати свіжим цілющим повітрям. Чекай, не хвилюйся передчачно! Не підозрівай нас, що ми звели все пластиування до самого „гуд тайму”! Ні! Про зміст ми — а радше команда — теж подбала, а книга наших таборових зайнят — так солідно ведена нашим Юрком — таборовим писарем, переконала б Тебе в тому беззастережно. А втім, як не віриш паперові, то візьми на доказ наші мозолі на долонях.

Робота нас любила й первіхи два тижні нас не залишала. Шкода, Фуку, що Тебе між нами не було. Твої дві „лопаті” були б нам придадися. Не думай, що до кухні й репети. Ні, там ми собі самі давали раду й то прекрасно. Але при вирубуванні лісу й вирівнюванні площі, як і під час самой розбудови табору, Ти нам був би придадися. А труд Твій не був би марний, бо разом із нами Ти поділяєш всю гордість з довершеного діла.

По розбитті шатер і зробленні польових ліжок ми взялися до брами (ніби гуцульської), побудували

На протязі цього року відійшли від нас назавжди, щоб засісти при Вічній Ватрі, такі заслужені пластові діячі:

ПЛ. СЕН. ЮРІЙ ФЕДОРОВИЧ — ЧОРНИЙ ДЖЕК

ЧЛЕН ХVI КУРЕНЯ УПС „БУРЛАКИ“
кол. Крайовий Командант Юнаків у ЗДА
письменник і поет, співробітник „Молодого Життя“
ЗГИНУВ ТРАГІЧНО 21 ЛЮТОГО 1956

ПЛ. СЕН. ІНЖ. ЯРОСЛАВ СУЛИМА

ЧЛЕН IV КУРЕНЯ УПС „ХАРАКТЕРНИКИ“
ПОМЕР 23 ТРАВНЯ 1956 У МІОНХЕНІ

1

ПЛ. СЕН. Д-Р БОГДАН ЧЕХУТ — ДІД МАРКО

ЧЛЕН V-го КУРЕНЯ УПС „ЧЕРВОНА КАЛИНА“,
письменник і громадський діяч, співробітник „Молодого Життя“
ПОМЕР 8 ЛИПНЯ 1956 В ОМАГА, НЕБР.

Пам'ять про цих наших Незабутніх Друзів залишиться завжди живою в серцях українського пластиувства.

оригінальний пластовий стіл, політични на посуді й одяг та заімпрівізували навіть таборову умивальню. В самому таборі між кріслами безрезами, на висоті 9-ох стіл, ми розп'яли з линв „мавп'ячий міст“. Ходження по ньому доповняло щодену раннє руханку. Треба Тобі було бачити, як хлопці спрітно по тому „мавп'ячому мосту“ лазили. Дякія просто до нього вродилися!

Дні нам минали скоро, може й заскорі. Пролітали вони як стріли з Ромкового лука: полетіли в ліс вже по них! В погідні дні ми втішалися озером і зокрема ми „Орли“ тут були перші. Но мусіли знати Фуку, що ми врешті до наших моряцьких капелюхів, в яких падували вже під півроку, допасували перший наш моторовий човен. І почалося... „По морю, по морю...“ Кажу Тобі, ми вродилися моряками! А втім, це підтверджує Тобі самі наші юначки, що в неділі гостили над озером. Вони же досі зачаровані озером і... нами очайдухами, що гордо неслися на їх очах в човні. Наше морякування це справжній конкістадорський епос, що вимагає для себе окремого часу й місця.

Ага, був у нас і нічний сполох. Розуміється, тоді, коли ми найменше сподівались. Пам'ятаєш, друже, тобі при нічних альярмах ніколи не велося. Ось хочби минулого року на крайовому таборі Ти вибіг сонний на зірку лише в од-

ному черевику, підперезаний моїм рушником. Тому й не дивується, що й в нас були під час альярму „замакітреї“. Ось, малій Борис, що спав у третьому шатрі між „Лисами“, вибіг на звук свистка зо свого шатра й як шалений побіг до першого шатра між нас „Орлі“ — і пробував вдягнутися в Андрія однострай...

9-го серпня ми відмітили 70-літній ювілей Дрота. По Службі Божій ми вибралися з обтяженими налечниками в маршові змагання. Це була проба нашої витривалості і фізичної вартості. Дрот ціле своє життя посвятив нашій пластовій організації, тому варто було хоч тим нашим малим зусиллям переконати його, що ми послідовно працюємо над гартом нашого тіла й духа й тим хоч частинно реалізуємо ті ідеї, які він поклав в основу Гласу.

Я на тому буду кінчити. Міг би ще Тобі написати про нашу дво-дневну прогулку і всі пригоди під час неї, але не хочу надувати Твоєї терпеливості. Боюсь, що ви-бухнеш з заздрості, що Тебе там не було. А втім, як приїдеш сам, про все всіх випітаеш. Лише, прошу, не пробуй питати Ярему про теми гутрівок, бо він під час них „затягав хропака“.

Скоро приїжджає, а покищо тисну Твою лівницю і передаю від нас усіх наше Скоб!

Твій

Алібаба

НОВОСОКІЛЬСЬКІ ПРАПОРИ

Довгий свисток сповістив підготувко до нічної тиші на таборі юначок „Сучасна Русь”. До шатра „Катеринославиці” увійшло чотири розвідчиці. Ралтова із нашої „Катеринославиці” залунав крик Туськи: „Де мій наплечник?”. Рівночасно Рабусь крикнула: „Моя подушка зникала!”

„Моя також!” — додала Туська. Нас зрівноважив голос бунчужкою Оришки: „Розвідчиці, — так нас кликали, — нема пропорів!”

За хвилину засвистали на алярм і дві маленьки прихильниці стійкою були покликані до звіту. Не довідвшись від них нічого пугташого, наші підозріння впали зразу на табір юнаців. Було проголошено: коли до дванадцятої години по порудні не будуть на місці наші пропорі або пропор юнаців стійка стає до карного звіту.

Лежачи в шатрі, ми плянували, яким способом буде найлегше викрасти пропор юнаців.

Ми знати, що силово дістати пропорів ми не можемо, тому ми рішили піти на хитрість. Уложивши плян і порозумівшись з булавою, ми сповідно лягли спати.

Ранок. Коли табор юнаців і новаків пішли на снідання, п'ять розвідчиць і бунчужна зі шнурями і пропором Сірого Лева, що його до нашого пляну додала бунчужна, попрямували дорогою, що вела до табору юнаців. Не знаючи, чо лишився в таборі юнаців, ми обмірковували, із скількома юнацами ми зможемо дати собі раду. Під юнацьким табором нам назустріч вийшли командант і бунчужний новаків. Щоб рятувати ситуацію, ми відрядили поочаси голосно визначувати трасу на теренову гру: „Ця стрілка тут”, „тут дай лист” і т. д.

Вони пішли далі, а ми з полегшенням відіхнули. Під брамою юнаців ми приспішили крок і почали голосно гукати:

— „Гей, стійка, скільки вас є в таборі?”

— „Нікого нема, я сам”, — відізвався стійковий.

„О, в такім випадку знаєш що? Прихав Сірий Лев і в тій хвилині треба вивісіти на наш маштаб його пропор!”

Стійковий негайно побіг до машту, а ми за ним вмарширували в табір. Стояні „на струнко”, чекали ми доки стійковий не спустив свого пропору, а на команду „Споччин!” одні кинулись на стійкового, дру-

гі відв'язували пропор, а інші були на сторожі.

З хвилиною, коли пропор був відв'язаний, Рабусь вхопила пропори юнаців і Сірого Лева і помчалися в ліс. Решта розвідчиць кінчала „роботу” зі стійковим.

Нараз сторожа крикнула: „Хтось іде”, а стійковий не своїм голосом почав кричати: „Рятуйте!” Всі по-роозбігалися в різні сторони, то в

Розвідчиці з пригоди
„Новосокільські пропори”
(Стоять — Свінка, Рабусь,
сидять — Дарусь, Туська)

ліс, то в яр, то в траву, а інші бігли полем. Але всі були задоволені, що пропор є наших руках.

Ледве Рабусь мала час заховати пропор, як з'явилася кілька юнаців під нашою брамою, почали в'язати нашу стійку і домагатися свого пропору. Стійкова Свінка з Боффало, звільнивши руку, вмить почала свистити на алярм. Це відстрашило юнаців, а юначки, залишивши снідання, побігли чимськоріше до табору. Там їм сказано, що пропор юнаців є у нас.

Той цілій день командант обидвох таборів відбували переговори. Кожен табір вимагав своїх пропорів. До вечора обидва табори юнаців дали слово, що вони не взяли наших пропорів.

По молитві цілій наш табір вмарширував до табору юнаців.

На команду бунчужкої „Хорунжі виступити!” розвідчиці піднесли юнакам пропор, а потім відмарширували з лісеною „Ти, пластуне”, яка стала цьогорічною піснею юначок.

На другий день команда табору дісталася анонімний лист. В листі бу-

ло сказано, що коли юначки хочуть дістати свій пропор, розвідчиці вночі мусить іти замаскованою трасою за зробленими знаками. Розвідчиці без надуму рішилися йти, але командантка Оксана Б. цілий день над тим думала, а вкінці рішила, що нас пустить, якщо з на-ми піде бунчужна.

Тої ночі чотири розвідчиці, — Рабусь, Свінка, Туська, Дарусь і бунчужна Оришка вибралися в незнане. Ідучи за стрілками, ми знайшлися на цілком незнанім нам терені. Із стрілок, листів й азимутів ми переконалися, що все це було зроблене не жарт, але зовсім по-важно.

Останнім нашим пунктом буде... де ми мали шукати пропорів в глибині 100 м. Тут зірвалася буря, але це нас не стимало і ми далі пішли в глибину лісу. Заважто шукали ми пропорів, хоч лямпки нам багато не помогали. Буря лютувала все гірше, і ми побачили, що не лише ми, а навіть ті, що пропор ховали, також його не знайшли б, хочби й хотіли.

На другий день ми вибралися в нашу дорогу. Цього разу нам пощастило, і коли Рабусь крикнула: „Є пропорі!”, кожна зі своєї сторони лісу бігла до місця, де пропори висили на дереві. Ми були тікні зворушені і раді, що по дорозі до табору навіть багато не говорили.

В таборі зробили алярм і пропори знов замаяли на наших маштах.

Тому, що ми розвідчиці мали практику в таборуванні, бачили і брали участь в неоднім пластовім бірже, ми не дали по собі знати, що ми підозрівали і потім навіть утвердилися у своїм переконанні, що цю вигадку з пропорами зробила нам наша власна булава. Але просимо цим не журутися, бо ми цього не скажемо.

Дарусь, Свінка, Рабусь, Туська.

“МОЛОДЕ ЗИТТА”, Journal for Ukrainian Youth

Видає „Молоде Життя”, зареєстрована корпорація у ЗДА

Published by “Molode Zytta”, Inc.
New York, N. Y., USA
Редактор Колегія

Загальна Редакція І Адміністрація пл. сен.
Богдан Кравцов

2011 Mt., Vernon St.,
PHILADELPHIA 30, Pa., USA

Ціна 0,20 дол. Річна передплата (за 10 чисел,крім вакансій) 2— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркес Пл.,
Нью Йорк.